

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem pisati kratko pismo. Vidim, da drugi otroci tudi pišejo pisma, zato se hočem tudi jaz potruditi. V šoli se že učimo nemško. Meni se ne zdi težko. Čital sem več slovenskih knjig. Čital sem veliko povesti iz „Zvončka“, „Vrtca“ in „Angelčka“. V počitnicah smo igrali igro „Lažniva Danica“. Pozimi smo igrali še več drugih iger. Jako se že veselim na zimo in Božič. Tukaj imamo veliko prostora skakati.

Sedaj Vas srčno pozdravljam.

Vaš

Valentin Štolfa,
učenec v Sežani.

Odgovor:

Ljubi Valentin!

Prav je, da veliko čitaš. A čitaj z razumom! To se pravi: Kar čitaš, si tudi vtisni v spomin! — Da, tudi zima ima svoje veselje. Pri vas pa menda ni posebnega mraza, razen kadar pritisne burja. Takrat gre prav do kosti, ali ne? Pa nam povej o priliki, kako si prebil zimo!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes sem gledala in prebirala pisemca Vaših malih prijateljev v „Zvončku“. Ker bi se jaz jako rada štela med nje, Vam danes pišem. Prosim, sprejmite moje pismo v Vaš kotiček. Obiskujem 5. razred, rišem, računam in pojem jako rada, tudi laško se učim. Ali Vam ugaja laški jezik? Ker Vam prvič pišem, se ne morem več spomniti, kaj bi Vam še pisala. In če mi drugič kaj več v glavo pade, ali Vam smem pisati?

Srčno Vas pozdravljam

Milančka Zalarjeva.

Odgovor:

Ljuba Milančka!

Vprašuješ me, če mi ugaja laški jezik. Da! Lep je, gibek, blagoglasen. Prav je, da se ga učiš. Kolikor jezikov človek zna, toliko mož velja! Preverjen sem, da ne boš zavoljotega zanemarjala svojega materinega jezika, ki je še lepši od laščine. Kadar pa Ti zopet kaj v glavo šine, kar sedi in piši!

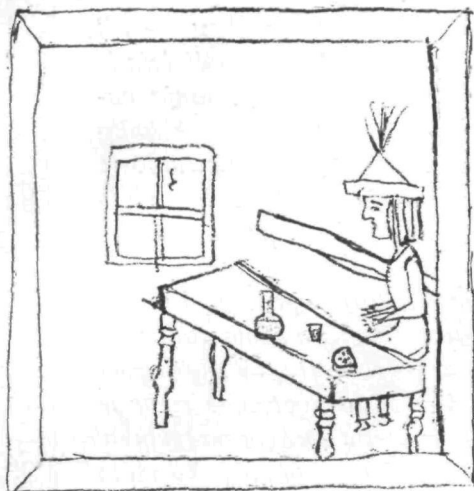
*

Junache.

Ena, dve, tri!
Korakajmo vsi!
Čez polje in čez travnike,
čez gore in vode,
da pridemo v vasico,
kjer iščemo nevestico.
Ena, dve, tri!
Korakajmo vsi!

Ena, dve, tri!
Tukaj smo vsi!
Kar znajde se v kmetiški sobi,
na mizi literček tam, glej!
Malo vinčka, malo kruhka
majhni grizejo zobje.
Ena, dve, tri!
Tukaj smo vsi!

Ena, dve, tri!
Domov hočemo že vsi!
Junače hoče že domov,
a leseni konj ne zgane se.
Smejali so se mu vojaki,
ker jokal je strašno.
Ena, dve, tri!
Domov hočemo vsi!

Ena, dve, tri!
Spali smo vsi!
Junače znajde se v postelji.
Zmane si oči.
Kar zakliče mati:
Vstani, šola je!
Ena, dve, tri!
Spali smo vsi!

Ena, dve, tri!
V šoli smo že vsi!
Vpraša me: Koliko je petkrat šest!
Mali mož na prste stopi:
Petkrat šest je dvajset!
Ni res!
Petkrat šest je trideset!
Ena, dve, tri!
V šoli smo že vsi.

Juta Zarnikova.
učenka III. razreda „Mladike“
v Ljubljani

Odgovor:

Ljuba Juta!

Prav živahna je tvoja pesemca — tako
je prav za mlade ljudi! In pa risati tudi
znaš! Le vedno pridno suči pero in svin-
čnik, da nam napišeš in narišeš še kaj lep-
šega!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Sezna-
niti se hočem z Vami.

Rad čitam „Zvonček“, posebno pa Vaš
kotiček. Prosim, da objavite to pisemce v
„Zvončku“.

Pozdravlja Vas

Anton Jerkič,
učenec 6. oddelka ljudske šole
v Dobravljah.

Odgovor:

Ljubi Anton!

S tem, da objavljam Tvoje pismo, ustre-
zam Tvoji želji. Upam, da tudi Ti ugodiš
moji, ki se glasi tako-le: Piši lepše, piši
počasi! Vadi se rabiti ločila. Kar jih je danes
v Tvojem pismu, sem vsa postavil jaz. Drugič
jih pa postavi ti sam!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Jaz sem učenec tretjega razreda. V šoli
se učim dobro. Učim se prvič nemščine in
vendar sem imel v tem predmetu dobro.
Doma so bili veseli, ker sem imel dobro
naznanilo.

Srčno Vas pozdravlja

Franc O m a h e n,
učenec 3.a razreda
v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Tudi jaz sem vesel Tvojega dobrega
izpričevala in vesel bom vedno, kadarkoli kaj
lepega čujem o Tebi. Če hočeš, ne bodo
nikoli žalostni zaradi Tebe doma, pa tudi jaz
ne bom žalosten. Vse je odvisno od Tebe.
Veš li, zakaj?

*

Z novim letnikom začnemo zopet svoje
pogovore. Ljubi koticarji, poskrbite, da se
vaše število pomnoži!

